

AI Známy kresťanský pastor a spisovateľ Wilhelm Busch často mladým ľuďom takto objasňoval realitu smrti: „*Keď potrebujete opraviť topánky, nejdeme k automechanikovi. S topánkami ideme k obuvníkovi. Keď ma hnevá vodovod, vyhladáam inštalatéra. Ideme jednoducho k odborníkovi. Kam sa však obrátiť, keď chcem vedieť, čo bude po smrti? Nemali by sme sa v takej dôležitej otázke obrátiť na odborníka? Kto je tým odborníkom? Poznám len jedného. Je ním Boží Syn Ježiš Kristus. Prišiel z iného sveta a stal sa človekom. Zomrel na kríži, bol pochovaný, ale vstal z mŕtvych. Prišiel opäť medzi nás. Bol mŕtvy a zase žije. Preto sa vyzná v otázkach smrti a života.*“

KE Tento Ježiš aj nám dnes znova pripomína: „Ja som cesta, pravda a život. Nik nepríde k Otcovi, iba cezo mňa.“

DI Položme si teda otázku. K čomu by sme mohli prirovnať posledné veci človeka, teda život a smrť, a to čo je po živote? Odpoveď nie je jednoduchá. Poslúži nám prirovnanie. Život je ako vlak, v ktorom práve cestujeme a vieme, že skôr či neskôr zastaví a my z neho vystúpime. Niektorí, ide dlhšiu trať, jazda mu trvá dlhšie, iného trať je veľmi krátka a môžeme povedať, že sotva nastúpil, už musí vystúpiť. Jednoducho jeden človek žije dlho iný veľmi krátko. Nastúpenie je zvyčajne veľmi radostné, ale vystupovanie bolí a hlavne tých okolo nás. Pozostalí by o tom často mohli rozprávať, ako je to bolestné, vziať telefón a počuť v ňom slová vyjadrujúce sústrasť, súčasne s oznámením mena člena rodiny, ktorý nás opustil.

Život končí, vlak sa zastavil a človek vystúpil a naproti nemu stojí sprievodca s listinou s menami, pri ktorých je napísaný aj názov vlaku a koľaj, kde si má prestúpiť. Ďalej už pokračujú len tri vlaky. Jeden má meno nebo, druhý očistec a tretí peklo, alebo vlak zatratenia. Z dvoch z nich sa už nikdy nevystupuje z pekla a z neba. Ten, kto skončí v očistci, ešte raz vystúpi, aby prestúpil na nebo. A my mu v tom môžeme pomôcť modlitbami a obetami, aby boli odpustené aj posledné tresty za hriechy.

PAR Včera sme sa hlbšie zamýšľali nad tajomstvom blaženosti svätých a ako ju dosiahnuť. Dnes sa zamýšľame nad večnosťou ako takou. A čo nám Pán teda pripravil?

MY Americký neurochirurg Dr. Eben Alexander, ktorý pracuje viac ako 25 rokov na Harvard Medical School, ochorel r. 2008 na zápal mozgových blán a dostal sa na týždeň do kómy. Zažil pri tom cestu do posmrtného, nadprirodzeného sveta. Svedčí o tom v týždenníku

Newsweek, kde, okrem iného, píše: „*Na začiatku svojho dobrodružstva som bol v mrakoch. Veľkých, nadýchaných, oranžovo-bielych mrakoch, ktoré boli kontrastne vidieť proti tmavomodrej oblohe. Vysoko nad mrakmi - neobyčajne vysoko - lietali cez oblohu krídle priehľadných, svetielkujúcich bytostí a zanechávali za sebou dlhé stopy. Boli to vtáky? Anjeli? Tie slová sa jednoducho na tie bytosti nehodia. Boli to bytosti vyšších foriem. Zhora sa šíril zvuk, obrovský a zvučný. Bol takmer hmotný, bolo to ako dážď, ktorý cítite na koži, ale nezmoknete. Počul som vizuálne krásu strieborných tiel oných svetielkujúcich bytostí a videl som radostnú dokonalosť toho, čo spievali. Zdalo sa, že nie je možné pozorovať čokoľvek v tomto svete, bez toho aby sa človek nestal jeho súčasťou. A je tu ešte zvláštnejšie. Po väčšinu mojej cesty bol so mnou ktosi iný. Žena. Bola mladá a pamätám sa, ako vyzerala, veľmi podrobne. Mala vysoké líčne kosti a hlboké modré oči. Zlatohnedé kadere rámovali jej krásnu tvár. Keď som ju prvýkrát uvidel, leteli sme na nesmierne zložitom povrchu, ktorý som po chvíli spoznal ako motýlie krídlo. Okolo nás boli milióny motýľov. Odev tej ženy bol jednoduchý, ale jeho farby - mali tú istú zahlcujúcu, nesmierne prenikavú živosť ako všetko ostatné. Pozerala sa na mňa pohľadom, za ktorý by ste sa vzdali celého doterajšieho svojho života. Nebol to romantický pohľad ani pohľad priateľstva. Bolo to niečo vyššieho. Bez toho, aby použila slová, prehovorila na mňa. To, čo hovorila, mnou preletelo ako vietor a okamžite som porozumel, že je to pravda. "Ukážeme ti tu veľa vecí," povedala žena znovu, bez slov. "Ale nakoniec sa vrátiš."*

Na to som mal raz otázku: Vrátim sa kam? Pýtal som sa bez slov tejto bytosti: Kde som? Kto som? Prečo som tu? Odpoveď vždy prišla v explózii svetla, farby, lásky a krásy, ktoré mnou prešli ako obrovská vlna. Potom som sa dostal do obrovského priestoru, absolútne temného, nekonečného, ale zároveň nekonečne útešného. Hoci tam bola úplná tma, zároveň bol ten priestor plný svetla. To svetlo pochádzalo zo žiariacej gule, ktorá bola akýmsi "tmočníkom" medzi mnou a touto obrovskou prítomnosťou.

Som si vedomý toho, že je to úplne neuveriteľné, lenže to bolo všetko úplne skutočné.“

ADE Urobme všetko, čo je v našich silách a možnostiach, aby sme pomohli našim verným zomrelým raz a navždy zažiť krásu, ktorú pre nich aj pre nás Boh pripravil. Amen.